

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A. H.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání i rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 15.1.2014, č. j. MSK 174245/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31.3.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2014, č. j. MSK 174245/2013, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 4.10.2013, č. j. MSO 371288/13/DSČ/JeřK ze dne 24.10.2013, o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce v žalobě namítal, že jeho zástupci bylo odepřeno nahlédnout do spisového materiálu z důvodu vad plné moci. Vyslovil názor, že takový postup správního orgánu byl zcela účelový, ve snaze zamezit žalobci realizovat jeho právo na obhajobu, neboť plná moc byla správnímu orgánu doručena 3.10.2013 elektronicky. Zástupce žalobce chtěl realizovat právo nahlédnout do spisu 8.11.2013, kdy mu to bylo odepřeno. Poukazoval na to, že měl zájem v průběhu řízení se seznámit se spisovým materiálem za účelem argumentace v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na skutečnost, že omluva jeho zástupce nebyla správním orgánem akceptována a ústní jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, jednalo se fakticky o jediný okamžik, kdy se žalobce mohl vyjádřit ke skutku, který mu je kladen za vinu a k postupu dokazování. Považoval-li správní orgán plnou moc za nedostatečně prokazující zmocnění, měl více než měsíc času k tomu, aby žalobce vyzval k odstranění její vady dle § 37 odst. 2 správního řádu. Žalobce zcela oprávněně legitimně očekával, že plná moc je bezvadná a dostatečně osvědčující zmocnění, neboť v opačném případě by správní orgán jen stěží jednal se zástupcem žalobce, jemuž zasílal meritorní rozhodnutí. Správní orgán začal považovat plnou moc za vadnou v okamžiku, kdy chtěl žalobce realizovat prostřednictvím svého zástupce svá procesní práva, ač do té doby tuto považoval za bezvadnou. Porušení procesních práv žalobce je v takovém případě zcela zjevné. Z usnesení o odepření nahlédnutí do spisu zmocněnec žalobce seznal, že v řízení na něj není pohlíženo jako na zástupce účastníka. Legitimně očekával, že z jeho úkonu nemohou žalobci plynout žádné povinnosti, ani vznikat práva a ani zástupce nemůže práva žalobce realizovat. Skutečnost, že žalobce zaslal správnímu orgánu originál plné moci, nemůže toto legitimní očekávání zástupce žalobce nijak změnit, neboť tento o zaslání plné moci žalobcem nevěděl a dále tedy postupoval v domněnce, že není správním orgánem považován za zástupce účastníka řízení.

Žalobce dále namítal, že správní orgány obou stupňů zcela nekriticky přijaly výstup z měřicího zařízení jako tzv. „privilegovaný“ důkaz. Uvedl, že si nechal zpracovat odborný posudek ohledně provedení měření a uvedl, že měřící zařízení nepracovalo správně, neboť nedokázalo validně zjistit svou vlastní polohu, jejíž určení je pro výsledek měření zcela zásadní. Uvedl, že dle GPS souřadnic udaných samotným měřícím zařízením se měřící vozidlo nacházelo na hranici komunikace. Pokud by však takto udaná poloha byla skutečnou polohou policejního vozidla s měřícím zařízením, potom doloženými výpočty lze mít za prokázané, že nebyl dodržen úhel měření, který byl o 14% menší, než úhel měření stanovený návodem k obsluze. Tím, že správní orgán v I. stupni pohlížel na výsledek měření zcela nekriticky a nijak se nesnažil ověřit, či se jinak zabýval tím, zda měřící zařízení pracovalo správně, ač takto měl postupovat z úřední povinnosti, a žalovaný následně takovéto rozhodnutí potvrdil, aniž by přezkoumával správnost jednotlivým důkazů, zatížil žalovaný rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalobce má za to, že úspěšně zpochybnil závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného z důkazního prostředku – výstupu z měřicího zařízení. Měřící zařízení prokazatelně nepracovalo správně, jím naměřená hodnota je neověřitelná a nelze nijak zjistit, zda tato hodnota odpovídá hodnotě rychlosti měřeného vozidla. Samotný výstup z měřicího zařízení je vadný a nelze jej užít k dokazování.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že žalobci bylo neoprávněně odepřeno právo nahlížet do spisu a nemohl se k věci vyjádřit, žalovaný uvedl, že žalobce mohl toto právo uplatnit kdykoliv po zahájení správního řízení, zejména při ústním jednání, k němuž se však (respektive jeho zmocněnec) bez

důležitého důvodu nedostavil, a dále kdykoliv po ústním jednání, až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dále pak po podání odvolání a v průběhu celého odvolacího řízení. Není tedy pravda, jak žalobce tvrdí, že jediný okamžik, kdy se mohl k věci vyjádřit, byl při nahlížení do spisu, které mu bylo odepřeno. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ani v průběhu odvolacího řízení se k věci nevyjádřil, odvolání podal toliko blanketní a ani na výzvu správního orgánu je nedoplnil o odvolací důvody, přičemž po podání odvolání ani po předložení originálu plné moci již do spisu nenahlížel, tedy ani v odvolacím řízení neuplatnil své právo, o které se nyní cítí zkrácen.

Žalovaný dále poznamenal, že hodlá-li nahlížet do spisu osoba, která tvrdí, že je zmocněncem účastníka řízení, je povinna své zmocnění prokázat, a to písemnou plnou mocí, případně plnou mocí udělenou ústně do protokolu (§ 33 odst. 1 správního řádu). Písemnou plnou mocí se přirozeně rozumí originál listiny, případně úředně ověřená kopie listiny, příp. jí na roveň postavená elektronická podoba dokumentu v podobě autorizované konverze. Pouhá neověřená kopie nebo scan plné moci k zastoupení neprokazují. Skutečnost, že žalobce či jeho zmocněnec bydlí nebo pracují v místě značně vzdáleném od sídla správního orgánu, ani skutečnost, že nahlížení do spisu je spojeno s finančními náklady, nejsou podle žalovaného pro posouzení věci relevantní. V projednávané věci sice nastala situace, že správní orgán I. stupně doručoval rozhodnutí ve věci samé ze dne 24.10.2013 Ing. M. J. v době, kdy neměl prokázáno, že tato osoba je zmocněncem účastníka řízení, a aniž předkladatele plné moci (její kopie) bezodkladně vyzval k předložení originálu. Toto pochybení však bylo dodatečně zhojeno tím, že žalobce dne 25.11.2013 předložil originál plné moci ze dne 11.9.2013. Od toho okamžiku bylo nutno na procesní úkony učiněné Ing. M. J. či správním orgánem vůči němu, hledět jako na úkony učiněné zmocněncem účastníka řízení či vůči zmocněnci. Kromě toho s ohledem na to, že odvolání bylo podáno včas, tedy v odvolací lhůtě, nemohlo původně chybným doručením rozhodnutí dojít ke zkrácení práv žalobce jako účastníka řízení. Současně tento chybný postup správního orgánu I. stupně nemá vliv na posouzení toho, zda bylo Ing. M. J. oprávněně odepřeno nahlížet do spisu. Ke dni 8.11.2013, kdy Ing. M. J. o nahlížení do spisu žádal, totiž správní orgán I. stupně originálem plné moci nedisponoval. Správní orgán I. stupně za této situace postupoval v souladu se zákonem, když nahlédnutí do spisu odepřel. Za zcela absurdní považuje žalovaný námitku žalobce, že jeho zmocněnec nevěděl o tom, že žalobce sám zaslal správnímu orgánu originál plné moci. Žalovaný poukázal v daných souvislostech na to, že poté, co zmocněnci Ing. M. J. bylo odepřeno nahlížet do spisu, podal za žalobce odvolání, tedy jako zmocněnec v řízení jednal, čímž projevil svou vůli zastupovat účastníka řízení, kterou již dříve projevil předložením kopie plné moci a činěním procesních úkonů. Nelze odhlédnout od toho, že účastník řízení si může v průběhu řízení opakovaně volit a odvolávat různé zmocněnce nebo i téhož zmocněnce.

Ke zpochybnění výsledku měření rychlosti žalobcem žalovaný uvedl, že tzv. „odborný osudek“ sice na první pohled vzbuzuje dojem, jako by byl vypracován znalcem z příslušného oboru činnosti, avšak není tomu tak. Mgr. P. Š., DiS. ani Bc. T. R., nejsou zapsáni v seznamu znalců. V posudku se neuvádí nic o tom, jakou metodou autor posudku dospěl ke svým závěrům, součástí posudku nejsou ani podklady, které si zpracovatel měl opatřit. Tvzení uvedené v posudku, že měření rychlosti rychloměrem typu RAMER je závislé na vyhodnocení souřadnic GPS tímto rychloměrem, je zcela nesmyslné. K měření rychlosti jízdy rychloměr využívá vlastnosti šíření mikrovln, což nemá žádnou souvislost s tím, že rychloměr zaznamená svou polohu v okamžiku

měření; měření rychlosti tedy není realizováno prostřednictvím zjišťování zeměpisných souřadnic. Samotný údaj o souřadnicích GPS nic nevypovídá o směřování osy měřícího vozidla nebo měřícího svazku, neboť pouze zachycuje polohu konkrétního bodu (rychloměru) na zemském povrchu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 2/2014-26 ze dne 6.3.2014 a rozsudek téhož soudu ze dne 27.2.2014, č. j. 4 As 118/2013. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány činily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoli na základě fotografie samotné, nýbrž na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou přehledně uvedeny v tabulce pod touto fotografií.

K měření rychlosti žalovaný dále podotkl, že způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je způsobem v maximální míře automatizovaným, rychloměr je pevně zabudován v měřícím vozidle (předepsaný odklon měřícího svazku od osy vozidla je konstrukčně pevně vymezen) a obsluha rychloměru z povahy věci za jízdy nenastavuje žádný další úhel měření apod. Veškeré údaje pak rychloměr vyhodnocuje automaticky sám. Žalovaný má za to, že předložený „odborný posudek“ postrádá jakoukoliv důkazní hodnotu a není způsobilý zpochybnit důkazy provedené ve správním řízení.

Krajský soud ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti:

Dne 2.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 2.8.2013 v 15:38 hod na ulici Mariánskohorská v Ostravě-Mariánských Horách, bylo na základě měření zjištěno, že řidič motorového vozidla zn. VW Passat, RZ X jel s vozidlem rychlostí vyšší, než je v daném úseku pozemní komunikace dopravní značkou B20a) dovolená nejvyšší rychlost jízdy, tj. do 80 km/h. Naměřena byla rychlost 136 km/h, po odečtení tolerance $\pm 3\%$ nad 100 km/h stanovená výrobcem, byla rychlost jízdy 131 km/h. Řidič je tak důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Jako řidič vozidla byl zjištěn žalobce A. H., jehož totožnost byla ověřena z řidičského průkazu a občanského průkazu. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M., a.s. AMS Kunovice ze dne 16.11.2012 s platností do 15.11.2013 pro silniční radarový rychloměr RAMER10C, výrobní číslo 10/0009, včetně dokladu o proškolení policistů J. V. a T. K. k obsluze měřícího zařízení, dále výpis z evidenční karty řidiče. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 10.10.2013 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci do vlastních rukou došlo dne 11.9.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný ze shora uvedeného přestupku. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na předem určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit s tím, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, příp., že je do 5 dnů potvrzeno, popř. doplněno výše uvedeným způsobem, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (§ 37 odst. 4 správního řádu) a důvod omluvy je nutno prokázat. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán

bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále bylo žalobci dáno poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a při ústním jednání bude mít možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, které budou do termínu tohoto jednání shromážděny.

Dne 3.10.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně datovou zprávou doručeno podání Ing. M. J., který se označoval za zástupce žalobce. Uvedl, že omlouvá svou neúčast u ústního jednání před správním orgánem I. stupně dne 10.10.2013 s odůvodněním, že ve stejný den má nařízeno ústní jednání před správním orgánem v Českých Budějovicích, o čemž byl spraven 9.9.2013. Podání obsahující omluvu je opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Přílohou je plná moc, jíž měl žalobce v předmětné věci zmocnit Ing. M. J. k zastupování. Plná moc je ze dne 11.9.2013. Příloha není podepsána platným elektronickým podpisem.

V protokolu o ústním jednání ze dne 10.10.2013 je zaznamenáno, že se žalobce k jednání nedostavil. Přítomen nebyl ani Ing. M. J. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. V souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, oznámením přestupku ze dne 2.8.2013, záznamem přestupku s fotosnímkmem koncového čísla 03303 a ověřovacím listem rychloměru č. 255/12 a dokladem o proškolení policisty Vyoralka ze dne 23.10.2013, opravňujícího jej k obsluze předmětného rychloměru. Dne 24.10.2013 Magistrát města Ostravy vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2.8.2013 v 15:38 hod řídil osobní motorové vozidlo VW Passat, RZ X po ulici Mariánskohorské v Ostravě-Mariánských Horách, přičemž s vozidlem jel rychlostí vyšší, než je v daném úseku pozemní komunikace dopravní značkou B20a) dovolena nejvyšší rychlost jízdy, tj. do 80 km/h, neboť silničním radarovým rychloměrem RAMER10C mu byla změřena okamžitá rychlost 136 km/h. Po odečtení možné odchylky přístroje $\pm 3\%$ (při rychlosti nad 100 km/h) byla jeho rychlost jízdy nejméně 131 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb., čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/h a více, ve smyslu ust. 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta v částce 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal Ing. M. J. jako zástupce žalobce blanketní odvolání, v němž je uvedeno toliko to, že se žalobce odvolává proti označenému rozhodnutí. Datová zpráva je opatřena uznávaným elektronickým podpisem. Shodnou datovou zprávu zaslal Ing. M. J. Magistrátu města Ostravy 25.11.2013. Téhož dne 25.11.2013 byl Magistrátu města Ostravy doložen originál plné moci ze dne 11.9.2013, jíž žalobce zmocnil Ing. M. J. k zastupování v předmětném řízení, vedeném u Magistrátu města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/299183/13/DSČ, a to pro celé řízení. Usnesením ze dne 26.11.2013 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce Ing. M. J. vyzván k odstranění vad podání a k doplnění odvolání stanoveným způsobem ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení. Z doručenky vyplývá, že usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou 4.12.2013. Na tuto výzvu zástupce žalobce nereagoval a

odvolání nedoplnil. Žalovaný následně o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 15.1.2014 č. j. MSK 174245/2013 a odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/371288/13/DSČ/JeřK ze dne 24.10.2013 potvrdil.

Ze správního spisu Magistrátu města Ostravy dále vyplývá, že dne 8.11.2013 se ke správnímu orgánu dostavil Ing. M. J.s žádostí o nahlížení do spisu a pořízení kopie spisu. Žádosti Ing. J. nebylo správním orgánem vyhověno s odůvodněním, že nepředložil originál plné moci zmocnitele A. H. Téhož dne Magistrát města Ostravy vydal usnesení o odepření nahlédnutí do spisu Ing. J. se shodným odůvodněním, že nebyl předložen originál plné moci k zastupování zmocnitele A.H.

Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník pouze jednoho zmocněnce.

Žalobní námitku žalobce, že jeho zmocněnci ve správním řízení bylo odepřeno nahlédnout do spisu dne 8.11.2013 krajský soud neshledává důvodnou, neboť toho dne Ing. M. J. správnímu orgánu vykazoval toliko fotokopii plné moci, která ovšem podle názoru soudu k prokázání oprávnění zmocněnce zastupovat žalobce ve správním řízení nepostačovala, neboť neměla formu předpokládanou § 33 odst. 1 správního řádu. Magistrát města Ostravy proto nepochybil, když k datu 8.11.2013 považoval zastoupení žalobce Ing. M. J. na základě plné moci doložené toliko ve fotokopii za nedostatečné, o čemž byl ostatně Ing. M. J. poučen. V daných souvislostech nutno zdůraznit, že žalobce sám v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádný požadavek, aby mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, neuplatnil, k jednání se ani on ani jeho zmocněnec bez důležitého důvodu nedostavili. Žalobce sám svou neúčast u ústního jednání vůbec neomluvil, a co se týče omluvy Ing. M. J., pak ta nesplňovala náležitosti bezodkladnosti ve smyslu § 59 správního řádu, neboť jestliže Ing. M. J. jako důvod omluvy uvedl, že od 9.9.2013 byl předvolán k Magistrátu města České Budějovice, kde je rovněž zástupcem, z čehož je zřejmé, že již k datu 11.9.2013, kdy byl zmocněn žalobcem ke svému zastupování, věděl, že má nařízeno jednání v jiné věci. Žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno do vlastních rukou téhož dne 11.9.2013. Za tohoto stavu je nutno dovodit, že omluva doručená Magistrátu města Ostravy Ing. M. J. datovou zprávou dne 3.10.2013 nebyla bezodkladná a nesplňovala tak podmínky § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a § 59 správního řádu. Nelze akceptovat námitku žalobce, že jediný okamžik, kdy se mohl k věci vyjádřit byl při nahlížení do spisu 8.11.2013, což bylo Ing. M. J. odepřeno. Mohl tak učinit zejména při ústním jednání dne 10.10.2013, k němuž se nedostavil. Také v dalším průběhu správního řízení po ústním jednání, než bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, také po podání odvolání a v průběhu celého odvolacího řízení. Žalobce sám tohoto svého práva nevyužil, odvolání, které podal jeho zmocněnec Ing. M. J. jako blanketní, nebylo doplněno ani přes výzvu správního orgánu, neuvedl v něm žádné odvolací důvody a poté, co předložil originál plné moci v průběhu odvolacího řízení, již do spisu nenahlížel a byl pasivní. Nelze akceptovat ani žalobní námitku žalobce, že o zaslání originálu plné moci jeho zmocněnec Ing. M. J. nevěděl, a že tedy postupoval v domněnce, že není správním orgánem považován za zástupce účastníka řízení. Nic takového z obsahu správního spisu nevyplývá. Skutečnost, že za zmocněnce žalobce byl Ing. M. J. správním orgánem považován poté, co 25.11.2013 byl správnímu

orgánu I. stupně doručen originál plné moci, vyplývá z toho, že zmocněnec Ing. M. J. byl usnesením z 26.11.2013 vyzván k odstranění vad podání a k doplnění odvolání ve stanovené lhůtě. Tvzení žalobce se v kontextu celé věci jeví jako jednoznačně účelová a nevěrohodná. Pro úplnost krajský soud uvádí, že předložením originálu plné moci ze dne 11.9.2013 zmocněncem žalobce 25.11.2013, je nutno na procesní úkony do té doby učiněné Ing. M. J., či správním orgánem vůči němu, hledět jako na úkony učiněné zmocněncem žalobce či vůči zmocněnci, jak správně uvedl žalovaný. Krajský soud ovšem setrvává na svém závěru, že ke dni 8.11.2013, kdy Ing. M. J. o nahlížení do spisu žádal a originálem plné moci nedisponoval, postupoval správní orgán I. stupně správně, když nahlédnutí do spisu Ing. M. J. za tohoto stavu odepřel.

Nedůvodná je i námitka žalobce, jejímž obsahem je zpochybnění provedeného měření rychlosti vozidla žalobce. Krajský soud má za to, že žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER10C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem spolu s žalobou, pak krajský soud především konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy. Soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tento tzv. odborný posudek vypracován. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl a současně jej shledal nadbytečným.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány též správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Po provedeném řízení s ohledem na shora uvedené krajský soud včas podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 5.2.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**